

Інформаційний БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 5.

15 листопада 1950

Рік I.

УКРАЇНА БОРЕТЬСЯ ДАЛІ

Разом із сумною вісткою про смерть Провідника Тура (ген.Т.Чупринки), прийшли і другі вістки, а саме, що Україна б о р е т ь с я далі.

Може не кожний з нас розуміє суть цих коротких слів, але вони так вимовні й важливі, що ними пов'язуємо майбутнє українського народу.

Відомості з Рідних Земель, а особливо звіти з різних місцевостей України, підтверджують щезав цю героїчну епопею визвольної боротьби українського народу, якої творцем є ОУН.

Зараз після смерті Провідника Тура, почавши з місяця квітня ц.р. Україна зазнала страшного терору. Большевики кинули всі свої сили, щоб зліквідувати український визвольно-революційний рух. Брак слів, щоб описати ці диявольські методи, яких ржили большевики протягом цього літа, для ліквідації ОУН і УПА. Не маємо на меті писати на цьому місці про ті великі жертви, що їх поніс український нарід. Хотімо тільки звернути увагу нашого членства й симпатиків на ті страчні, незмірно героїчні зусилля, що їх виявляють наші друзі на Рідних Землях. Це вже далеко гірші умови, ніж ті, які не одному з нас відомі з часів польської, першої большевицької й німецької окупації.

З весною 1950 року, проти ОУН були дуже сильні й великих розмірів акції. На поодинокі комплекси теренів в акціях брало участь від 1000 до 5000 військ МГБ і багато поліцейських собак (дослідно собак). Акції тривали в одному терені від 1-2 тижнів. В деяких місцевостях такі акції повторювано по кілька разів.

Сильна большевицька акція, спрямована впершу чергу проти ОУН, завдала Організації болючі втрати, але і тут ОУН видержала цей жакливий наступ ворога. Дії УПА дещо звузилися, в існуючих умовах дуже важко вести партизанські акції, зберегти боєві відділи. Цей п'ять років боротьби УПА під советським терором, УПА видержує акції ворога тільки завдяки доборові своїх бойових кадрів, які по закінченні другої світової війни, а особливо в останніх роках доповнялися переважно членами й симпатиками ОУН.

Таким чином, в рядах УПА опинився найбільш ідейний і загартований елемент. Коли цього року акції ворога прибрали на силі і перейшли межі, всіх вживаних дотепер методів, бойові відділи УПА звужувалися, а бійці переходили в підпілля ОУН. Тому то удар большевиків був спрямований в першу чергу проти ОУН, щоб знищити її кадри. Підпілля ОУН є однак так сильне, що воно хоронить не тільки свої кадри, але й зберігає бійців УПА. Таким чином українська визвольна боротьба на Рідних Землях є н е п е р е м о ж н о ю.

Наші друзі на Рідних Землях ведуть непохитну боротьбу, їх девізом, за словами Проводу ОУН в Крак, є "свідомість, що боротьба є ко-нечна і вони рішені боротися аж до смерті". "Моральний стан кадрів (на Рідних Землях) добрий. Фізично на багато гірший. Багато старих кадрів є хворі, ранені й перемучені..."

Ось в таких умовах і з такою ідейністю працюють наші друзі в Україні. "Народ про наш рух знає всюди: в Україні і СРСР, радо нас вітає і приймає. Умови підпільників на загаль тяжкі...". "Часто нам, що вже звикли до всяких проявів героїства, приходить подивляти ту над-

людську духову силу і видержливість, та безмежну відданість ідеї України, що її наші кадри проявляють. Багато наших кадрів вчать-ся і вишколюються. В тому відношенні є значний поступ. Вчитися кадри мусять -- того вимагає життя і непосредні потреби ідейно-політичної боротьби".

Ми навели деякі виїмки письма Проводу ОУН на Рідних Землях, з липня цього року. Цих кілька слів змушують кожного члена ОУН за кордоном застановитися! На Рідних Землях наші друзі борються, працюють і вчать-ся. Зробімо іспит власної совісти і порівняймо нашу працю і діяльність, як члена ОУН.

Україна бореться, вона чекає на свіжі кадри зза кордону, які прийдуть на зміну тих, що впали, щоб докінчити визволення України і прийняти активну участь в будівництві Української Держави.

ВИІМКИ З "РОЗ'ЯСНЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ На Рідних Землях

Познайомившись з рядом видань, що появилися й появляються на еміграції, стверджуємо, що серед української еміграції панує неясність в багатьох питаннях, що стосуються ідеологічних і програмово-політичних позицій визвольного руху на Українських Землях.

Для того, щоб внести відповідне роз'яснення в цих справах і тим самим покласти край свідомому чи несвідомому перекручуванню правди про український визвольний рух на Українських Землях, Провід Організації Українських Націоналістів на Українських Землях вважає за необхідне зробити такі спостереження: (подаємо тільки виїмки. -Ред. І.Б.)

...Основною метою нашої боротьби є побудова Української Самостійної Соборної Держави...

...Ми є проти накидування всяких об'єднань і федерацій, бо вони на практиці означають поневолення одну націю другою. Ми вважаємо за кожним народом право на власну національну державу...

...В боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу ми надаємо вирішальне значення власним силам українського народу...

...Ми вважаємо, що в теперішній обстановці український народ, (як і інші поневолені народи ССРСР), може збудувати власну державу тільки революційним шляхом, тільки за допомогою революційних засобів і прийомів боротьби...

...Свідомі великого вкладу ОУН в справу створення і росту УПА, ми в той же час стоїмо на становищі понадпартійності УПА. Коли ми говоримо, що наша Організація створила і зміцнила УПА, захистила її політично, озброїла ідейно, скріпила своїми кадрами (понад 50% учасників УПА -- члени ОУН), -- то робимо це в ім'я історичної правди, а не з метою монополізувати для себе УПА...

...Організація Українських Націоналістів далі визнає і підтримує УГВР так, як визнають і підтримують її українські народні маси. Ми вітаємо кожне здорове об'єднання українських самостійницьких партій і поза УГВР. Але всяке об'єднання цих партій, яке намагається злегковажити, поминути чи виключити УГВР, або протиставитися УГВР, вважаємо за не життєздатне об'єднання, за твір виключно емігрантський, без права виступати в імені Воюючої України.

...Провід ОУН на Українських Землях вірить, що повніші ствердження спричиняться до повного роз'яснення загальної нашої еміграції ідейно-політичних позицій і тактики нашої Організації на Рідних Землях в таких широко-обговорюваних питаннях, як УПА і УГВР.

...Провід ОУН на Українських Землях сподівається, що всі українські політичні партії на еміграції сприймуть наші твердження гідно та оцінять їх вірно і об'єктивно.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
На Українських Землях.

В Україні,
в підпіллі
1 жовтня 1949р.

(Від Ред. Повний текст "РОЗ'ЯСНЕННЯ" буде поміщений в "Сурмі" і "Визвольному Шляху".

ЩЕ ПРО СПРАВИ ІДЕОЛОГІЧНО-ПОЛІТИЧНОГО ВИШКОЛУ НАШОГО ЧЛЕНСТВА

Питання вишколу нашого членства було і є актуальною справою, від вирішення якої – без пересадки кажучи – буде залежати ріст і сила Організації. Тому наша Організація завжди звертає увагу на ідеологічний і політичний рівень своїх членів, на їх морально-духовні wartości, що має бути характеристичною відзнакою націоналіста-революціонера.

Кожний член нашої Організації повинен собі усвідомити, що виконання завдань, які стоять перед Організацією в цілому, вимагає від кожного члена ідейно-політичного вироблення, пізнання основних засад нашої програми, концепції і змісту революційної боротьби, обізнаності з проблемами міжнародної і української політики, а головне, нам треба пізнати нашого ворога, пізнати і вивчити суть, методи й прийоми московсько-більшовицького панування над народами, тобто, пізнати детально природу більшовизму зі всіма його відмінами.

Це основна ціль вишколу. Цього ми не сміємо недоцінювати чи викинути з порядку дня. Без підставового знання і загальної орієнтації у всіх проявах суспільно-політичного життя, не можна уважати нашого члена зрілим і повноцінним елементом на шляху нашої боротьби за національне визволення.

Проблема вишколу була вже не раз порушувана на нашому терені і кількакратні спроби введення вишколу не дали позитивного висліді. В дійсності, ідеологічно-політичний вишкіл ведеться в багатьох наших осередках, однак, ніде правди діти, наше членство недоцінює важливість вишкільного навчання і тому ми не маємо конкретних успіхів.

Перш за все немає пляновості в системі й роботі, постійної контролі над переводженням вишкільної праці, а також, що являється основним, безпосереднього вишкільного апарату, зглядно керівництва вишколом. Не маємо тільки тому, що провідна членська верства в низових клітинах, в багатьох випадках, відчуває недостачу досвідченості, обізнаності та якій бракує загального освітнього підложжя для сприймання і передавання другим вишкільного знання.

Зарадити цьому можна тільки шляхом постійної самоосвітньої праці над собою, над поглибленням свого знання, чи то самостійно, чи шляхом заочного навчання. Ми мусимо прагнути до здобуття втраченого, до досягнення вершин можливого під оглядом загально-освітнього рівня, а рівночасно в практиці щоденної організаційної праці стреміти до виявлення всіх своїх позитивних вартостей духа і характеру, до передання набутого знання своєму оточенні, своїм друзям.

Систематична і постійна вишкільна праця вимагає багато зусиль і енергії від керівників, як і від членів, але якщо маємо стати на рівні наших завдань і обов'язків, мусимо здобутися на тверде, незломне бажання, перебороти всі виникаючі труднощі і виправити недоліки дотеперішнього вишкільного стану. Ми ж являємося пробовим загonom Національної Революції, організатором визвольної боротьби і в рішучий момент мусимо вміти керувати масою, вести її в боротьбу.

Замало є бути сміливим, жертвенним і бойовим. Також невистарчальною є сама віра, якщо за нею не слідує чин – творча праця. Елементи вичислений позитивних прикмет в ширших кругах низового членства мусять бути підсилені теорією. В допомозі цьому має стати політична освіта, яка допоможе членам поширити їхній політичний світогляд, озброїти себе в ідеологічно-політичну зброю, розвинути критерії політичного мислення, тощо.

Справа вишколу – це справа Організації і завдання всього нашого активу. Мусимо вийти з дотеперішнього анемічного стану та приступити до конкретної дії на відтинку організування вишкільної праці.

Вишкільною літературою може нам служити наша політична література, наша періодична і неперіодична преса чи видані вже давніше вишкільні матеріали. Основне – це добра воля і щире прагнення провідного активу, як і широкого загалу членства до піднесення як загального так і ідеологічно-політичного знання, до впертої праці над самовиробленням. Справу політичної освіти низового членства уважаємо як справу особливої ваги й значення і тому вся наша Організація, всі члени, дієво включаються в процес цієї, так важливої ділянки праці.

В праці над собою, через постійне поглиблення знання, йдемо на зустріч Великого Завтра, йдемо свідомі своєї вартості, свого призначення. Тому до праці друзі!

ДО ЗАВДАНЬ НАШОЇ ПРОПАГАНДИ

Як кожна інша ділянка Організаційної роботи, так само і пропаганда, відіграє поважну роль в житті нашої Організації.

Важливість пропагандивної роботи в житті будьякої політичної сили є настільки очевидною, що зайвим буде це окремо доказувати. Всі політичні рухи, всі держави і народи управляють пропагандою, заставляють її служити своїм інтересам — інтересам партії, уряду, держави,

Наша Організація, як суспільно-політичний рух, як революційна формація, не може недоцінювати важливості значення пропаганди, як чинника, при допомозі якого поширюємо наші ідеї, в ім'я якої провадимо боротьбу.

Треба зазначити, що важливість політично-пропагандивної діяльності для поневоленого народу є набагато більшою ніж в державних народів, особливо в періоді визвольної боротьби. Пропаганда поневоленого народу має за завдання здобути й закріпити політичний ґрунт так внутрі, як і зовні. Іншими словами: має серед власного загалу поставити маси в готовості до боротьби, до чину, знову на зовні, здобути і приєднати прихильників та союзників.

Завдання нашої пропаганди — це служба Визвольній Справі, — це планова, систематична, послідовна акція у всіх напрямках, на всіх фронтах. Закріплення наших ідейно-політичних позицій серед якнайширшого українського загалу, популяризація наших ідей, нашої визвольної концепції, здобуття прихильників для нашої справи серед інших народів, демаскування комунізму і московського імперіялізму — це основні завдання нашої політичної пропаганди на сьогодні.

В обличчі сучасної політичної ситуації посилення нашої пропагандивної акції є якраз на часі, що набирає особливого значення для цілої організаційної діяльності на чужині.

Особливу увагу нам слід звернути на зовнішній відтиск, на похвалення пропагандивної дії серед чужинецького світу. Вже сам факт перебування в західному світі ставить перед нами вимогу широкої пропагандивної акції в користь українській визвольній справі, тимбільше, що Україна і її визвольна боротьба є надто мало znana в світі, в її правдивому світлі.

Пропаганда на зовні — це масові, широкі акції, це популяризація української визвольної проблематики всюди, де лише знаходяться українці, зокрема члени нашої Організації. Ми маємо за завдання здобути і закріпити наші впливи в західному світі, що є важливе в нашій зовнішній політиці.

В неменшій мірі звертаємо увагу на політично-пропагандивну працю серед української еміграції.

Нашу пропагандивну дію серед українського загалу спрямовуємо в напрямі: а) активізації і мобілізації еміграційної спільноти та спрямування її зусиль в одно революційне русло, яким іде Край, б) ширення наших ідей та закріплення нашої визвольної концепції серед національно зрілої та здорової еміграції, в) протиставлення всім розкладовим, опортуністичним впливам і діяльності різних партій, груп і течій, які своєю розкладовою роботою дезорганізують український загал і відвертають його увагу від конкретної визвольницької проблематики, г) збереження національного й морального обличчя української еміграції.

Членство Організації Українських Націоналістів-революціонерів у своїй щоденній праці, серед свого й чужого оточення, скрізь і всюди, використовуючи кожен нагоду, має стати пропатором наших ідей, носієм кличів і гасел Висвободження України, що є наказом життя і обов'язком кожного члена націоналіста — революціонера.

"ПЕРЕД НАМИ СТОІТЬ ПИТАННЯ НЕ УНИКАТИ ЖЕРТВ, АЛЕ ВИКОРИСТАТИ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ВИЗВОЛЕННЯ ТІ ЖЕРТВИ, ЩО ЇХ БЕЗ ГОРОТІВ ПРИНОСИТЬ НАШ НАРОД, ІДЕТЬСЯ ПРО ТЕ, ЩОБ ТІ, ХТО ВМИРАЄ ЗА ІМПЕРІАЛІСТИЧНІ ПЛАНИ СТАЛІНА, ХТО ГИНУВ І ГИНЕ З ГОЛОДУ, — ВМИРАЛИ ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВИЗВОЛЕННЯ, ЗА ЧАСТІ СВОЇХ ДІТЕЙ"

Ген. Т. ЧУПРИНКА

ЩЕ ОДИН "ВІСЬ"

В Лондоні також відбулося "вісь", аранжоване занадто вже українському громадянству групою "демократів".

Недоцільно було б переповідати цілий зміст "маніфестації" з огляду на його безвартісність. Зупинимось тільки на питаннях, які найбільше вражають нелогічність, безцільність, а найголовніше негативність для української політичної дійсності.

М.Добрянський говорив довго з певним патосом, яким напевно хотів виповнити порожнечу змісту. Він старався пов'язати дві різної грубості і краски нитки, з двох різних часом і суттю і значення клубків, УНР і УНРади. Це попри уживання високопарних і патріотичних слів, ніяк не йшло. Ось його один нелогічний висновок: 6 дні України – одна в імені якої виступає Гречуха і друга, яку символізує УНРада.

Україна є лише одна, хоч може бути декілька урядів, але коли п.Добрянський хоче персоніфікувати її урядом, то нехай не забуває, що це є підпільний Уряд України, визнаний не Москвою, ані політичними мертв'яками, але воюючим українським народом.

Його реторичне питання, звернене до присутніх: "Яку Україну визнаєте, Гречухи чи УНРади?", – це ніщо інше, як безлике, нічим не основане і підле твердження, що хто не визнає УНРади, а в його розумінні України, яку він утотожнює з нею, той мусить визнавати уряд Гречухи – Радянську Україну. Своєю сухою доповідь про "державний український центр" в'язав тісно з боротьбою українського народу, Українською Повстанчою Армією. Слухаючи його, здавалось, що хтось мусів зійти з глузду, або ті, що слухали, або цей, хто говорив. Не хотілося прямо вірити, що цей самий чоловік, який ніколи не висказувався прихильно про УПА, про боротьбу українського народу, який, будучи редактором "Української Думки", стежив за тим, щоб на її сторінки не пеклася навіть найменша вістка про це. Цей самий, що ще вчора заперечував існування в Україні збройної боротьби, який ще вчора твердив, що абсурдом є ведення її в обличчі більшовизму, нараз заговорив, що Україна бореться.

Щеж так не давно на засіданні Представництва УНРади на Великобританію, цей самий чоловік говорив про цю саму боротьбу, але іншими словами. Він твердив, що в Краю не існує збройної боротьби і було б недоцільно її вести. Що змусило його до такої раптової зміни думок, якщо він їх змінив. Але ж він їх не змінив, він кичув їх присутнім проти свого переконання для здобуття політичного капіталу тим, кого він заступає.

Українська суспільність знає про боротьбу в Краю, щобільше належно її оцінює. Панове типу Добрянського заперечують її, але їм потрібні маси, маси, які з ентузіазмом ловлять кожну вістку про цю боротьбу, маси, які живуть нею, маси, які несуть частину тягару цієї боротьби на собі.

Щоб зискати собі ці маси, щоб було кого "репрезентувати", панове типу Добрянського, проти власного переконання, проти віри в слова, якими розпинаються за Високу Україну. Де глузд, де здоровий розсудок, де шкрість, а в першу чергу совість? Та чи мають вони її?

В той самий час, коли промовці віча кидали патрістичні фрази про "Україну в боротьбі", прийшла сумна, досадно сумна вістка про героїську смерть того, хто очолював Україну в боротьбі. Та промовці мовчанкою збули цю трагічну вістку. Не всі вправді. Один з них згадав, але краще було не згадувати.

І яким стає – їм не треба боротьби українського народу, їм не треба боротьби Української Повстанської Армії, їм не треба навіть вістки про те. Все, що їм потрібно, це маси, на яких можна б було жирувати і капіталу обіллятого кров'ю українського народу, яким би можна було торгувати.

Другий промовець, "отаман" Бульба-Боровець, нічим не замінний, відчитав виготовлений реферат, який темою далеко відбігав від написаного наголовку, "Українське Слово" (Париж) виправдує, що мовляв із доповіді можна винести прагіння, що Бульба є більший політик, ніж воєк.

Дивним було, що людина, яка була "отаманом" "УПА", в своїй доповіді говорила про визвольну боротьбу українського народу в часах першої світової війни обширно за даними Історії України, видавництва Тиктора, а дуже мало говорила про часи свого "отаманування". Ясна річ, не було про що згадувати. Видумувати щось є не-

безпечно, коли загаль за багато знає. Брехати добре чужим, які ще нічого не знають і не обізнані з фактами.

Крім інших, виступав також англійський посол, п. Дейвіс, людина, яка бачила десятки держав, яка в імені англійського уряду інтервенювала в польській владі з відомою пацифікацією, як протиакцію поляків на акції ОУН.

Його мова не була нічим зв'язана з темою "Українська Проблема в Європі", а прямо окремі речення, які частинно торкалися певних життєвих питань. В загальному він відкидав питання національності та сказав, що хоч не поділиться з комуністами то все ж сподобає собі ідею комунізму. І через це хотілось би запитати аранжерів "віча", чи в цьому була ціль і заключення, гучно реклямованого, "анти-комуністичного віча"?

На кінець хочеться тільки сказати: досить! Досить цих театральних комедій коштом української боротьби. Вже час засліпленим власними амбіціями прозріти. Кров, найдорожча кров Чупринки і тисяч йому подібних, пролита в ім'я цієї боротьби, закликає їх до того,

Комуно-Москва в Наступі.

Увага всього світу сьогодні зосереджена на розв'язці далеко-східної проблеми, яка конкретизувалась до тепер проблемою війнової, незалежної, демократичної Кореї. Протириччя, які існують між московським імперіалізмом та демократичними державами світу, виявилися назовні в одвертій збройній боротьбі на далекому Сході.

В орбіту московського імперіалізму, в наслідок приморенської політики Америки і Англії, зіпхнено Китай — простір 2.083.000 квад. миль, з населенням 491.000.000. Втрата китайського ринку для США і Англії не може не відбитися на економіці цих держав.

Перед війною США річно ввозила до Китаю товарів вартістю на 175.000.000 доларів, а вивозила з Китаю товарів на 136.000.000 дол. Англія ввозила до Китаю товарів на суму 98.000.000 дол., а вивозила на 49.000.000 дол. В ті самі часи Москва ввозила товарів на 8 міль, а вивозила на 4 міль, доларів товарів.

Сьогодні місце США і Англії на китайському ринку займає Москва. Своєї сфери впливів і володінь, Москва загороджує залізною заслоною, за яку зась комусь іншому. Придбавши такі величезні резервуари в Азії Москва не могла стерпіти існування колючки в п'яті, якою була південна Корея. Москва задумала спритно зліквідувати ту колючку, ват спосіб загарбання цього клаптика півночної землі під свій вплив.

Агресію Москви в півд. Кореї світ сприйняв як виклик, настало частинне протверезіння та зрозуміння політики Москви, так Америкою, як і іншими державами з ООН.

На московську агресію в Кореї відповіли швидким і рішучим оппором. Правда, самий факт з дипломатичної делікатності потрактовано, не як акт агресії Москви, а як агресію північної Кореї. Тяжко сьогодні відповісти такій інтерпретації московської агресії в Кореї; досить з того, що це дало можливість Москві офіційно зайняти становище сторонньої особи в конфлікті, а самий конфлікт подати світові, як вивольну війну корейського народу проти американських інтервентів.

В радіо і пресі, Москва ввесь час окричить про американську агресію в Кореї, а ні одним словом не згадується, що в Кореї іде війна між Об'єднаними націями і комуністичною Кореєю. За Москвою ту саму пісню повторюють і московські сателіти, зокладно з Китаєм.

Щоб замаскувати свою агресивну політику хоч перед своїми громадянами, Москва в цей час веде так звану кампанію "миру". А під шумок тої кампанії до 60 тис. китайського війська перейшло манджурський кордон і блреться проти збройних сил ООН. Одночасно, друга китайська армія, під командою ген. Ліо По Чен, розпочала наступ на Тибет. Комуністичні війська до 41 міст, одержавши матеріальну допомогу з боку Китаю (треба розуміти Москви), посуваються в глі. Ін докитан. По суті, ця війна в Кореї, в Тибеті і Індокитаю має своїм надхненником Москву.

Сьогодні ця війна ведеться на далекому Сході, але умови назріли для неї і на Заході. Треба сподіватися, що Москва ще довший час у війні з ООН буде використовувати своїх сателітів. Обмежуючись лише своїм загальним керівництвом та інструктажем, свій вступ у війну вона рішить тоді, коли момент для неї буде найвідповідніший.

Москву стримує її сьогоднішня внутрішня слабкість. Внутрішню

Москва вагітна національно-визвольними революціями поневолених нею народів. Ніякі заходи масового терору та деспотії не зупинять революційного національно-визвольного процесу. Він поглиблюється і поширюється і не далекий час, коли поневолені народи, в назріваючому конфлікті двох світів, світа правди і свободи і світа брехні й рабства, носієм якого була і є Москва, займуть своє одверте, вирішальне, бойове становище.

І ніякими хитрощами і комбінаціями не уникне Москва історичного приречення, що "Москва - тюрма народів мусить бути розгромлена".

Першу лінію фронту боротьби серед поневолених Москвою народів займає український народ.

Небезпека революції поневолених Москвою народів в'яже і стримує її від безпосередньої участі в розв'язанні III світової війни.

.....

ЩО ГОВОРЯТЬ ЗАХІДНІ ПОЛІТИКИ (Короткі замітки)

.....

Конфлікт між ССРСР і західними потугами звійшов в хитро-заплановану фазу, у якій сили заходу стоять в боротьбі з московськими сателітами: ОН в Кореї, Франція в Індокитаї, Англія в Малаї.

Місцеві конфлікти під плащиком громадянських війн, в дійсності є інструментом совєтської агресії. Це робиться до часу, як власна московська воєнна машина буде небезпечною для Заходу десь в 1952 р., а вже грізною в 1954 році.

Східно-європейські держави з цілковито втягнені в російську сферу впливів і на практиці їх уряди не сміють робити жодних економічних чи політичних потягнень без апробації Москвою.

Західні потуги самі причинилися до зросту російської стратегії через уявну безпеку на тлі монополії атомової бомби, вважаючи, що цю монополію ЗДА будуть мати щонайменше до 1957 року. Через неумілість переконати менші народи, що захід є в силі оборонити їх перед агресією, та брак політичного позитивного взгляду на країни силою прилучені до совєтської системи. Підкорені Москвою народи не знають, яку політичну майбутність готують їм західні потуги в випадку політичного розгромлення ССРСР. Напр. навіть корейці ще тепер не знають, яку майбутність готується для них.

Не можливо використовувати нахиліну незгоду в східній Європі і безпідставно надіятися на співпрацю з анти-комуністичними силами за залізною заслоною, не з'ясувавши їм політичну майбутність для них.

Головним є створити національні комітети народів - совєтських сателітів тут на заході, з людей, які мають довіру і знання народу і з планами скорого і всецілого скоплення всіх аспектів їх національного життя.

Великою помилкою є оперти на емігрантських соціалістичних провідників, як на народ з невиділом і недовірою їм за їх намагання компромісувати з комунізмом.

Якщо знищення комуністичних режимів і московської домінації мало б залишити лише політичну пустку, у висліді повстане там грізна форма анархії.

Багато визначних стратегів є за тим, щоб завдати Росії вирішального удару перед тим, як вона ще зробить великому світові. І Москва боїться, щоб того не сталося ще перед тим, як вона своєю силою буде диктувати світові, коли зможе в 24 години знищити всі стратегічні пункти на заході.

Німеччина.

Мимо війни в Кореї і загального світового напруження на Далекому Сході Німеччина є і залишиться до часу усталення світових відносин однією з найважливіших платформ політичної війни між ССРСР і західними потугами. Велике значення Німеччини в світовій грі, закінчує ССРСР законити її без огляду на час і великі витрати.

Однак комунізм в Німеччині в загальному втрачає ґрунт. Кому-

ністична партія в західній Німеччині в тепер ніщо іншого, як осередок саботажних організацій. Західно-німецькі комуністи в під безпосереднім зверхництвом східно-німецького режиму. Целиткою їх в теперішньому часі в замаскувати строгу марксистську лінію і згуртувати противників західних потуг і всіх, що кричать за "мир", незважаючи на їх минулі і теперішні політичні ідеї.

В побоювання, що ССРСР може порозумітися з Німеччиною так, що віддасть їй бувші німецькі землі на сході, які Німеччина втратила 1945 року, а решту Польщі включить в советський Союз.

Альбанія.

Лише МВД і інші советські війська втримують в порядку накипаючі розрухи в Альбанії.

Численна грецька меншина, яка відчувала великий утиск режиму і албанці, які підтримують вигнаного короля Зоґа, стоять в опозиції режиму. На жаль опозиція не має піддержки з закордону.

Советська місія в Альбанії тепер начислює понад п'ять тисяч чоловік. З тис. в військовими інструкторами і дорадниками, 1.500 zatrudнені в індустрії і публичних становищах, а 1.000 в членами військ МВД.

Безпека уряду спочиває на МВД, а також адміністрація концентраційних таборів і в'язниць в Тірані і Валоні в виключно в руках росіян.

Зв'язок з советськими чинниками ведеться за допомогою регулярних повітряних ліній через Болгарію і Румунію, або також спеціальною військовою повітряною службою.

Советські підводні човни відвідують Альбанію, а деякі кола твердять, що на острові Сасено в їх база, безпосередньо контролювана советами.

Советська пропаганда переходить міри можливого. Як скрізь, в московських сателітах, в Альбанії Сталіна величається "святим", "батьком народів", "вождем всесвіту", "сонцем". Лише він являється оборонцем миру.

Все ж це не знаходить піддержки з боку християн і мусульманів, Альбанці-християни переконуються, що сам Сталін в той анти-Христ, проповіданий Святим писемом. А таке твердження має велику вагу в Альбанії.

Далекий Схід.

Певні кола доносять, що підчас відвідин Мао-тсе-тунга до Москви, Сталін поінформував його про те, що він має стати Сталіновим слідником, як провідник світового комунізму. Маючи таке провідне становище, Мао мав би силу і в Китаю і Росії, що скоріше привело б до остаточного об'єднання обох країн, як також мало б вплив на остаточну перемогу комунізму в цілому світі.

Причиною довгого перебування Мао в Москві, були "перші лекції" і впровадження його в найбільш довірочні справи. Про такий плян Сталіна мали б знати лише декілька довірених москалів.

Як багато в цьому в правді годі наразі ствердити, але в цьому часі Москва з відомих політичних причин приділяє велику увагу Китаєві. Сам факт, що на всіх визначних конгресах комуністичних провідників портрет Мао-Тсе-тунга вміщується неодмінно побіч "геніального вождя", багато значущий.

.....

КОНГРЕС "МИРУ"

Велику поразку зазнав світовий комунізм в переведенні довго плянованого пропагандивного конгресу "миру", що його інспірує центр світового зла - комуністична Москва.

В зв'язку з заборонаю англійським урядом візиту до Англії більшості половини делегатів московських сателітів на цей конгрес, місце його відбуття перенесено з Шефільду до Варшави.

Безперечно, що в Варшаві конгрес "миру" буде мати нечуваний "успіх". Під диктат Москви комуністичний конгрес "миру" засудить західні держави, як підпалювачів війни і ворогів миру. Цим російський більшовизм намагається прикрити свої імперіялістичні наміри.

Нас, що пережили дійсність, вже ніколи не зворушить брехливе скигління комуністичних гієн і московських імперіялістів.

.....